

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2586

гр. Варна, 08.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на осми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Д. Митева

Членове: Цвета Павлова
Пламен Ат. Атанасов

като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20223100501397 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба “Диа Строй“ ЕООД, с ЕИК 205439266, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ул.“Евлоги Георгиев“ №32, ет.1, ап.4, представлявано от Р. К. Т., Т. В. Т., с ЕГН *****, с адрес: гр.Провадия, ***** и Р. К. Т., с ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, ул.“Топола“ №14, всички със съдебен адрес: *****, ет.партер, чрез адв.М.Н., против Решение №261159/02.04.2021г., поправено с Решение №262715/27.10.2021г., двете постановени по гр.д.№14800/2020г. по описа на Районен съд Варна, в частта, с която е уважен предявения от М. ЦВ. Г., с ЕГН *****, с адрес: гр.Варна, *****, със съдебен адрес: гр.Варна, *****, чрез адв.З.Л., иск с правно основание чл.422 от ГПК за приемане на установено, че въззивниците дължат солидарно на въззиваемата сумата от 21000лв., представляваща задължение по Запис на заповед от 06.11.2019г., с падеж 31.03.2020г., за която сума е издадена Заповед за изпълнение №260306/24.09.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№11661/2020г. на РС Варна.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна, е недопустимо евентуално, неправилно и незаконосъобразно. Сочи се, че в хода на първоинстанционното производство ищцата с писмена молба е признала факта, че процесният запис на заповед, е издаден за обезпечаване на вземането ѝ спрямо ответника “Пресиянстрой“ ЕООД, произтичащо от сключен между тях Предварителен договор за покупко-продажба от 05.05.2016г. на недвижим имот. Сочи се още, че от приобщеното гр.д.№4783/2019г. по описа на РС Варна, е видно че делото е приключило с влязло в законна сила неприсъствено Решение №198/13.01.2020г., като “Пресиянстрой“ ЕООД е осъден да заплати процесната сума на ищцата. Твърди се, че към настоящият момент въз основа на цитираното решение в полза на

ищцата е издаден изпълнителен лист, респективно е образувано изпълнително дело №20208950401433 по описа на ЧСИ Людмил Станев. Ето защо се поддържа, че ска, предмет на настоящото производство е недопустим, поради което делото е следвало да бъде прекратено. На следващо място се сочи, че първоинстанционният съд е формирал погрешни правни изводи, че процесната ценна книга е редовен от външна страна документ и отговаря на изискванията на чл.535 от ТЗ. Соци се, че запис на заповед за падежна дата е посочена- 31.03.2019г., като същата е изписана с печатни букви, като в последствие цифрата на годината е поправена на 2020. Ето защо се поддържа, че липсва реквизит на ценната книга- падеж, след дата на издаване на документа. Твърди се, че наличието на задрасквания върху посочената в документа дата на падеж, налага същият да бъде изключен от доказателствата по делото и да не бъде кредитиран от съда. Оспорва се коригираната с химикал дата- 31.03.2020г. и твърденията на ищеца, че ответниците са се задължили да заплатят процесната сума до 31.03.2020г. Поддържа се, че коригирането на годината на падежа, която цифром не съответства на изписаното с текст, води до нередовност, съответно до порок на запис на заповед. На последно място се сочи, че първоинстанционният съдът не обсъдил възражението на ответниците, че тъй като оспореният от тях запис на заповед, не им е предявен по надлежния ред, то вземането по ценната книга не е станало изискуемо и върху него не може да тече законна лихва от дата на входиране на заявлението по чл. 417 от ГПК.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се поддържа становище за нейната неоснователност. Оспорват се възраженията на жалбоподателите, че иска против тях е недопустим, защото “Пресиянстрой“ ЕООД вече е осъдено за същото вземане с влязло в сила решение, като се поддържа, че не налице еднaквост на предмета и страните гр.д.№4783/2019г. на РС варна и тези в настоящото производство. Соци се, че предмет на гр.д.№4783/2019г. е иск за вземане, основано на спогодба, а този на гр.д.№14800/2020г. е за задължение, произтичащо от менителничен ефект, като след оттеглянето на иска във второто дело, досежно ответника “Пресиянстрой“ ЕООД, страните по двете дела са различни. Поддържа се, че ответниците нямат качеството на необходими другари с “Пресиянстрой“ ЕООД, тъй като поетата чрез запис на заповед солидарна отговорност, не прави длъжниците необходими другари и кредиторът има свободата да избере спрямо кого да насочи иска на основание чл.513, ал.2 вр. чл.537 от ТЗ. С оглед изложеното се поддържа, че участието на “Пресиянстрой“ ЕООД не е предпоставка за допустимост на процеса. На следващо място се оспорват доводите на въззивниците, че процесният запис на заповед не е редовен от външна страна документ и че същия не е бил предявен за плащане, съответно че липсва изискуемост на вземането по ценната книга. По отношение оплакванията, че запис на заповед няма падеж заради поправката на годината му, се поддържа, че ответниците не са оспорили датата на издаване- 06.11.2019г., останалото съдържание на 33, авторството и числото на падежа, изписано с думи-“тридесет и първи март“. Поддържа се, че решаване на спорът дали годината е 2019г. или 2020г., независимо от това, че корекцията е нанесена от ответницата Р.Т., следва да се разреши при съобразяване на факта, че запис на заповед е издаден на 06.11.2019г., респективно че няма житейска и формална логика падежът да предхожда тази дата. Още

повече, че поправката е и с цифри, и с думи, което преодолява всякакви възможни колебания. Поддържа се още, че въззивницата Т. чрез изявленията си във въззивната жалба, изрично признава, че разчита поправката в ценната книга като “20“, т.е. няма спор относно цифровото изписване на годината. Сочи се, че след като няма спор и относно саморъчното дописване словом на текста “двадесета“, над първоначално вписаното “деветнадесета“, то цялата дата на падежа е въвн от спор и тя е 31.03.2020г. Наред с това се сочи, че в случая приложение намира разпоредбата на чл.530 от ТЗ, според която лицата, подписали 33 с изменението, са задължени при условията на изменения текст. В допълнение се сочи, че в нито един момент ответниците не са оспорили съдържанието, датата или авторството на 33, както и твърдението на ищцата, че Р.Т. саморъчно е извършила поправката на падежа. В тази връзка се твърди, че щом сами са направили корекцията на годината с думи и с цифри, ответниците не могат да отричат правата на поемателката по 33, съответно, че падежът на задължението е ясен и той е 31.03.2020г. По отношение оплакванията, че запис на заповед не е предявен за плащане, се твърди, че щом ценната книга има установен падеж, тоя няма нужда от допълнително предявяване. Твърди се още, че от гледна точка на чл.530 от ТЗ дали падежът е 31.03.2019г. или 31.03.2020г., е без значение, защото лихви се търсят за периода след 18.09.2020г. В този смисъл ирелевантно е дали 33 е подписан преди или след поправката на годината на падежа, като и двата падежа са възможни. В условията на евентуалност, ако се приеме, че падежът е неясен до степен да се счете за липсващ, то следва да се приложи правилото на чл. 536, ал. 2 от ТЗ, респективно ценната книга не е нищожна, а 33 би бил платим на предявяване. Сочи се, че при този вариант, предявяването е сторено на датата на връчване на ИМ на ответниците или най-късно на 16.03.2021г.-датата на изричното изявление в тази насока, направено писмено и устно посредством молбата-становище от 15.03.2021г. и изричното изявление на ищцата в съдебното заседание на 16.03.2021г. Поддържа се, че в тази хипотеза единствено искът за законната лихва за периода от 18.09.2020г. до датата на предявяване на 33 ще подлежи на отхвърляне. В допълнение са изложени подробни твърдения за развитието на отношенията на страните по делото и “Пресиянстрой“ ЕООД, които са довели до издаването на процесния запис на заповед. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната му част, ведно с присъждане на съдебни разноски за въззивната инстанция.

От въззиваемата М. ЦВ. Г. е подадена и частна жалба, против постановеното от първоинстанционният съд Определение №264574/02.06.2021г., с което е отхвърлена молбата ѝ по чл.248 от ГПК за изменение на решението в частта му, с която в полза на “Пресиянстрой“ ЕООД са присъдени разноски в размер на 450лв. Оспорват се изводите на районният съд, че не е осъществен фактическият състав на прихващането при условията на чл.103, ал.1 от ЗЗД, тъй като вземането на “Пресиянстрой“ ЕООД в размер на 450лв. не е изискуемо. Поддържа се, че подадена въззивна жалба от страна на ответницата Р.Т., не е породила ефект по отношение на стабилизирането на решението в частта за разноските, защото тя няма правен интерес да обжалва диспозитива, с който в полза на “Пресиянстрой“ ЕООД са присъдени разноски. Ето защо се поддържа, че вземането на въпросното

дружество в размер на 450лв. се явява изискуемо, съответно няма пречка за прилагането на чл.103, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.248 от ГПК. Моли се за отмяна на атакуваният съдебен акт и постановяване на нов, с който да се уважи искането на жалбоподателята.

От ответниците по частната жалба, е постъпил отговор, с който се поддържа становище за нейната неоснователност и се моли за отхвърляне на същата.

Страните не са обективирали искания по доказателствата.

В хода на проверката въззивният съд констатира, че постъпилите въззивни жалби, са редовни и отговорят на изискванията на чл.260 от ГПК и чл.275 от ГПК, тъй като са подадени в срок от надлежни страни, срещу подлежащи на обжалване съдебни актове и съдържат останалите необходими приложения. Представени са и доказателства за внесена държавна такса.

Съобразно преценката за допустимост на производството и на основание чл.267 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА за разглеждане въззивната жалба на “Диа Строй“ ЕООД, Т. В. Т. и Р. К. Т., против Решение №261159/02.04.2021г., поправено с Решение №262715/27.10.2021г., двете постановени по гр.д.№14800/2020г. по описа на Районен съд Варна, в частта, с която е уважен предявения от М. ЦВ. Г., иск с правно основание чл.422 от ГПК за приемане на установено, че въззивниците дължат солидарно на въззиваемата сумата от 21000лв., представляваща задължение по Запис на заповед от 06.11.2019г., с падеж 31.03.2020г., за която сума е издадена Заповед за изпълнение №260306/24.09.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д.№11661/2020г. на РС Варна.

ПРИЕМА за разглеждане частната въззивна жалба на М. ЦВ. Г., против постановеното от първоинстанционният съд Определение №264574/02.06.2021г., с което е оставена без уважение молбата с правно основание чл.248, ал.1 от ГПК за изменение на решението, в частта за присъдените разноски в полза на “Пресиянстрой“ ЕООД.

НАСРОЧВА производството по в.т.д.№1397/2022г. на ОС Варна в открито съдебно заседание на 05.10.2022г. от 13.30 часа, за която дата и час да се призоват страните, в това число и “Пресиянстрой“ ЕООД, в качеството на ответник по частната жалба, ведно с препис от настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____